

troer jeg ikke, thi jeg anseer det for en god Oeconomi, at lønne meget rundeligt de brugbare og dygtige Kræfter, men jeg troer, at man indirecte vilde vinde en Besparelse, idet man, ved at styre Theatret paa denne Maade, vilde kunne faae et endnu kraftigere Liv og en større Virksomhed fra Personalets Side, end der nu findes. For at man ikke skal misforstaae dette, vil jeg bede bemærket, at jeg, som allerede mine tidligere Uttringer ville have vist, ikke paa nogen Maade vil rette nogen Vebreibelse imod nogen af Personaerne ved Theatret under de nuværende Forhold, men det ligger i Pensioneringsystemet, at det ikke har den vækkende Indflydelse, som en rundelig Lønning, der oplyser, naar Arbeidskræfterne forsvinde, nødvendiggjør frembringer.

Kirke- og Underviisningsministeren: Den ærede Taler brugte det Udtryk „Trubsel“, som blev henført til Noget, jeg havde sagt. Dette giver mig Anledning til at forvare mig imod, at jeg skulde have udtalt Noget som helst, der kunde opfattes som en Trubsel. Det laa langt fra min Tanke at ville true, og jeg er langt fra at tiltroe mig Evne til ved nogen Trubsel at opnaae Noget; men, hvad det var mig om at gjøre, var, klart at vise Thinget, hvorledes jeg stiller mig til denne Sag, og jeg beder det høitærede Thing at være overbevist om, at hvad jeg sagde, det meente jeg.

Wille: Det forekommer mig ikke at være ganske tilstrækkeligt, at ærede Medlemmer, som have stillet Forslag til en Nedsættelse paa Theatrets Budget, indfranke sig til den Erklæring, at de „ikke kunne erkjende“, at en saadan Nedsættelse vil medføre Theatrets Ophevelse. Det forekommer mig, at de, som ville foretage Forandring i det Bestaaende, i det, som nu har været fortsat gennem en Række af Aar, skulde Bevist for, at selv efter deres Forslag kan Theatret vedblive at virke, og ligeoverfor den positive og bestemte Erklæring, der er afgiven af den høitærede Minister, der for sit Vedkommende har gjort dette Forslag til et Spørgsmaal om at være eller ikke være, synes det mig at være et yderst fattigt Svar, at man „ikke kan erkjende“, at Theatret bliver umuligt

derved, at man borttager 10,000 Rb. om Aaret fra det. Men dette gjælder i en endnu højere Grad, naar man lægger Mærke til, at dette Forslag om en Nedsættelse af 10,000 Rb. med stort Talent er stillet saaledes, at det seer ud, som om det gjaldt en Sum af 10,000 Rb., medens det i Virkeligheden, naar det vedtages, vil medføre en Nedsættelse af 25,500 Rb.; thi i det Dieblit, man borttager Halvdelen af Tilskuddet for de 3 Maanedes af det følgende Finantsaar, vil deraf med Consequents følge, at man ligeledes vil borttage Halvdelen for de øvrige Dele af Aaret. I Virkeligheden indeholder altsaa dette Forslag, skjøndt det kan udtrykkes ved et Tal af 10,000 Rb., et Forslag om en Nedsættelse af Theatertilskuddet fra 50,000 Rb. til 25,000 Rb. Jeg indseer ikke, hvorfor de ærede Medlemmer just ere blevne staaende derved, thi, naar de overhovedet troe, at de kunne klare denne Sag blot ved „ikke at erkjende“, at Theatret derved bliver umuligt, hvorfor ere de da ikke gaaede endnu videre og have taget 30,000 eller 40,000 eller samtlige 50,000 Rb.?

Jeg veed kun altsor vel, at efter den Stemning, der er her i Thinget, kan Ingen reise sig og føre Ordet for Bevillingen til Theatret, uden i høj Grad at være under Indtrykket af, at han begynder paa en haabløs Gjerning, og dette Indtryk er hos mig i Aften blevet dobbelt stærkt efter at have hørt den Maade, hvorpaa Cultusministeren udtalte sig. Han har vel sagt, at Endringsforslaget under Nr. 47 var af den Besskaffenhed, at, dersom det blev vedtaget, vilde han ikke kunne vedblive at være Cultusminister, og han modsatte sig ogsaa den ganske vist vilkaarlige Fortolkning, som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) vilde gjøre gjældende, nemlig at et Votum af Thinget, der gav en Bevilling, skulde paalægge Ministeren en Forpligtelse til med denne Bevilling at udføre det Arbejde, om hvilket han forud havde erklæret, at det ikke dermed lod sig udføre. Men, affeet fra denne Erklæring, har forøvrigt den høitærede Cultusminister stillet sig til Theaterspørgsmaalet paa en saadan Maade, at det forekommer mig, at han, langt fra at svække de Bestræbelser, der have gjort sig gjældende for at nedsætte Tilskuddet, i Virkeligheden